9 Νοεμβρίου 2014

Οι Θράκες της Αργολίδας τίμησαν τον προστάτη τους Άγιο Νεκτάριο

/ Ειδήσεις και Ανακοινώσεις

Εορτάστηκε με κάθε λαμπρότητα η μνήμη του Αγίου Νεκταρίου στο Ναύπλιο στην περιοχή των Εργατικών κατοικιών , όπου βρίσκεται το εκκλησάκι του Αγίου. Τον πανηγυρικό εσπερινό τέλεσε ο Θεοφιλέστατος Επίσκοπος Επιδαύρου κ. Καλλίνικος . Στο τέλος του εσπερινού ακολούθησε η λιτάνευση της ιερής εικόνας καθώς και του ιερού λειψάνου του Αγίου Νεκταρίου προς ευλογία των πιστών. Κάθε χρόνο οι θράκες της περιοχής Ναυπλίου και Άργους τιμάνε τον Άγιο Νεκτάριο στην ομώνυμη εκκλησία του Ναυπλίου με αρτοκλασία και με την συμμετοχή όλων των μελών. Το παρών του έδωσε στον πανηγυρικό εσπερινό ο θεματικός αντιπεριφερειάρχης Β.Σιδέρης.

ΑΓΙΟΣ ΝΕΚΤΑΡΙΟΣ ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΤΗΣ ΠΕΝΤΑΠΟΛΕΩΣ(1846 – 1920)
Γεννήθηκε στη Σηλυβρία της Ανατολικής Θράκης τον Οκτώβριο του 1846. Τα πρώτα γράμματα τα διδάχτηκε στην πατρίδα του, στο σχολείο της Σηλυβρίας. Όμως ο Αναστάσιος, αυτό ήταν το κατά κόσμον όνομά του, δεν ξεχνούσε την υπόσχεση που είχε δώσει στο Θεό από όταν ήταν ακόμη μικρό παιδάκι: «Διδάξω ανόμους τας οδούς Σου και ασεβείς επί Σε επιστρέψουσι» (Ψαλμ. Ν΄). Ήθελε να μορφωθεί, να μάθει τα λόγια του Θεού, να Τον αγαπήσει πιο πολύ ώστε να

αφοσιωθεί στο έργο Του, να διδάξει το θέλημά Του και να εκπληρώσει την υπόσχεσή του, μια υπόσχεση ζωής.
Στη Σηλυβρία δεν υπήρχε ανώτερο σχολείο, αλλά ούτε και χρήματα είχε ο Αναστάσιος για να σπουδάσει αλλού. Έτσι πήρε την απόφαση να ξενιτευτεί. Με την ευχή των γονέων του, σε ηλικία 14 χρονών, ξεκινά για την Κωνσταντινούπολη με σκοπό να αντιμετωπίσει πλέον μόνος του το μέλλον του. Πέρασαν 5 χρόνια που τον βρίσκουν στην Πόλη να εργάζεται τη μέρα και να μελετά τη νύχτα, να εντρυφεί στην Αγία Γραφή. Έπειτα τον συναντούμε στη Χίο, όπου διετέλεσε δημοδιδάσκαλος επί επταετία. Στη Νέα Μονή της Χίου κείρεται μοναχός, σε ηλικία 30 χρονών, παίρνοντας το όνομα Λάζαρος. Για τρία ολόκληρα χρόνια ασκητεύει στη μονή αυτή. Νηστεύει, αγρυπνεί, προσεύχεται, μελετά τις Θείες Γραφές. Το 1877 χειροτονείται διάκονος λαμβάνοντας το όνομα Νεκτάριος. Όλοι όσοι τον γνωρίζουν τον θαυμάζουν και τον αγαπούν λόγω του εμφανούς ψυχικού του κάλλους και των ποικίλων αρετών του. Ένας απ’ αυτούς είναι και ο Ι. Χωρέμης, ο οποίος βοηθά οικονομικά τον διάκονο Νεκτάριο ώστε να μεταβεί στην Αθήνα και να ολοκληρώσει καταρχήν τις γυμνασιακές του σπουδές. Δαπάνη του Πατριαρχείου της Αλεξανδρείας φοιτά στη Θεολογική Σχολή Αθηνών.Στο Πανεπιστήμιο διαπρέπει τόσο στην επίδοσή του στα μαθήματα, όσο και στο ήθος και τη χριστιανική διαβίωσή του. Πανάξια, λοιπόν, κερδίζει από το δεύτερο κιόλας έτος υποτροφία. Αμέσως μετά την απόκτηση του πτυχίου της Θεολογικής Σχολής (1885) αναχωρεί για την Αλεξάνδρεια, κοντά στον πνευματικό του πατέρα Πατριάρχη Σωφρόνιο, ο οποίος τον χειροτονεί πρεσβύτερο τον Μάιο του επόμενου έτους (1886). Ο πρεσβύτερος, πλέον, Νεκτάριος αναλαμβάνει καθήκοντα ιεροκήρυκα και γραμματέα του Πατριαρχείου.
Το έργο του αποδίδει πλούσιους καρπούς και γίνεται ιδιαίτερα αγαπητός στους πιστούς. Στις 15 Ιανουαρίου 1899 χειροτονείται επίσκοπος Πενταπόλεως. Και ως Επίσκοπος, ο Άγιος εξακολουθεί να προσφέρει τις υπηρεσίες του στην Εκκλησία ταπεινά και με πολύ ζήλο, δείχνοντας τις σπάνιες αρετές του και κερδίζοντας καθημερινά όλο και περισσότερο την αγάπη του ποιμνίου του. Εργαζόταν ακατάπαυστα, κήρυττε το λόγο του Θεού, εξομολογούσε, συμβούλευε τους πιστούς
Το πολυδιάστατο έργο του και η συνεχώς αυξανόμενη αίγλη του αγίου Νεκταρίου προκάλεσαν το φθόνο εναντίον του, γι’ αυτό συκοφαντείται και απομακρύνεται από το Πατριαρχείο. Ο κατάφωρα αδικούμενος Άγιος αναγκάζεται να εγκαταλείψει οριστικά πλέον την Αίγυπτο και να επιστέψει στην Αθήνα. Χρήματα δεν είχε, μιας και ουδέποτε σκέφτηκε να διαφυλάξει οικονομίες, εφαρμόζοντας πρώτος εκείνα που δίδασκε: «το υμών περίσσευμα εις εκείνων υστέρημα» (Β΄Κορ. η΄14).
Διωγμένος, λοιπόν από την Αλεξάνδρεια, ο Άγιος έρχεται στην Αθήνα. Όλη του η ζωή αλλάζει ξαφνικά.Από μητροπολίτης μέσα σε λίγες μέρες γίνεται ένας σαραντάχρονος πάμπτωχος άνεργος. Επί έναν ολόκληρο χρόνο αναζητεί εργασία

χωρίς να βρίσκει. Τελικά διορίστηκε απλός ιεροκήρυκας στη Χαλκίδα. Ο μέγας ιεράρχης, πράος και ταπεινός στη ψυχή, δέχεται πρόθυμα τη θέση αυτή προκειμένου να εργαστεί στην Εκκλησία του Χριστού. Η ταπεινοφροσύνη του δείχνει για άλλη μια φορά το μεγαλείο του ψυχικού του κόσμου. Παρά τις δυσκολίες που αντιμετώπισε στην ελληνική επαρχία, ο Νεκτάριος κατάφερε γρήγορα να ξεχωρίσει για το άμεμπτο ήθος του και την ανιδιοτελή και πρόθυμη προσφορά των υπηρεσιών του.

Έτσι το 1892 διορίστηκε διευθυντής της Εκκλησιαστικής Ριζαρείου Σχολής, η οποία με τη βοήθειά του γνώρισε μεγάλη άνθιση. Όπως αναγνώρισε ο διάδοχος του Αγίου στη διεύθυνση της Σχολής, Χρυσόστομος Παπαδόπουλος: «Ο διευθυντής αποκατέστησε τελείως τον εκκλησιαστικό χαρακτήρα της Σχολής... Ιδιαιτέρως κατέβαλε προσπάθειες όχι μόνο για την εκκλησιαστική μόρφωση, ηθική διαπαιδαγώγηση των τροφίμων, αλλά και για τις λεπτομέρειες του σχολικού βίου περιποιούμενος συν τοις άλλοις και τον κήπο της Σχολής». Εξάλλου, τα θετικά αποτελέσματα της διεύθυνσης της Σχολής από τον Νεκτάριο διαβεβαιώνεται από τη μετέπειτα εξέλιξη των μαθητών της. Η δράση του Αγίου δεν περιοριζόταν μόνο στη διοίκηση της Σχολής, αλλά και εκτός αυτής. Η πολιτεία του ανέθετε το έργο του κριτή σε διάφορα θέματα της παιδείας, η Ιερά Σύνοδος δεν έπαυε να τον συγχαίρει κατά καιρούς για τις συνεχείς συγγραφικές ψυχωφελείς του εργασίες, ενώ πολλοί σύλλογοι εκπαιδευτικοί, φιλανθρωπικοί και κοινωνικοί τον προσκαλούσαν ή του ανέθεταν την προεδρία τους.

Δεκάξι χρόνια διετέλεσε διευθυντής της Ριζαρείου Σχολής. Το 1908, για λόγους υγείας, παραιτείται και αποσύρεται στην Αίγινα, στη γυναικεία μονή της Αγίας Τριάδος, που ο ίδιος είχε ιδρύσει το 1904. Από τότε ο Άγιος έζησε ως αληθινός ασκητής. Ο ίδιος είχε πει: «Ο ασκητής είναι υπέρτερος του αρχιερέα». Καλούνταν να αποδείξει την ισχύ του λόγου του. Παρά την εκτέλεση των καθηκόντων του εφημερίου της Μονής και το πλούσιο συγγραφικό του έργο, ασχολούνταν ακόμη με χειρωνακτικές εργασίες και μάλιστα βαριάς μορφής.

Απλός στους τρόπους, όταν έρχονταν επισκέπτες στη Μονή και τον συναντούσαν έξω από αυτή να εργάζεται, ήταν πολύ δύσκολο να τον αναγνωρίσουν λόγω του φθαρμένου και απέριττου ράσου του. . Η φήμη του διαδίδεται παντού.

Στις 8 Νοεμβρίου του 1920, γαλήνιος και προσευχόμενος , έφυγε για τον ουρανό στο Αρεταίο Νοσοκομείο της Αθήνας, σε ένα δωμάτιο τρίτης θέσης για απόρους.

Πολλά ήταν τα θαύματα που έγιναν και γίνονται από τον Άγιο, τόσο κατά τη διάρκεια της επίγειας ζωής του, όσο και μετά την κοίμησή του, έως σήμερα. Χαρακτηριστικό είναι εκείνο που έγινε τη ημέρα πουάνοιξαν το φέρετρό του και είδαν μύρο να ρέει από το πρόσωπό του. Το λείψανό του έμεινε άφθαρτο επί 33 χρόνια, ενώ ο θάλαμος όπου κοιμήθηκε ο Άγιος στο Νοσοκομείο ευωδίαζε επί 6 μήνες.

Η επίσημη ανακήρυξη του ως Αγίου έγινε το 1961. Όμως για τους πιστούς αποτελεί φάρο ελπίδας και άντλησης δύναμης και πίστης για τον πνευματικό τους αγώνα από πολύ νωρίτερα, όταν ακόμα ζούσε στον κόσμο

STUDIO B&G
ΜΠΟΥΓΙΩΤΗΣ -ΡΑΣΣΙΑΣ

STUDIO B&G
ΜΠΟΥΓΙΩΤΗΣ-ΡΑΣΣΙΑΣ

STUDIO B&G
ΜΠΟΥΓΙΩΤΗΣ-ΡΑΣΣΙΑΣ

STUDIO B&G
ΜΠΟΥΓΙΩΤΗΣ-ΡΑΣΣΙΑΣ

STUDIO B&G
ΜΠΟΥΓΙΩΤΗΣ-ΡΑΣΣΙΑΣ

STUDIO B&G
ΜΠΟΥΓΙΩΤΗΣ -ΡΑΣΣΙΑΣ

STUDIO B&G
ΜΠΟΥΓΙΩΤΗΣ -ΡΑΣΣΙΑΣ

STUDIO B&G
ΜΠΟΥΓΙΩΤΗΣ-ΡΑΣΣΙΑΣ

STUDIO B&G
ΜΠΟΥΓΙΩΤΗΣ -ΡΑΣΣΙΑΣ

STUDIO B&G
ΜΠΟΥΓΙΩΤΗΣ -ΡΑΣΣΙΑΣ
PREMIER

STUDIO B&G
ΜΠΟΥΓΙΩΤΗΣ -ΡΑΣΣΙΑΣ

STUDIO B&G
ΜΠΟΥΓΙΩΤΗΣ -ΡΑΣΣΙΑΣ

STUDIO B&G
ΜΠΟΥΓΙΩΤΗΣ -ΡΑΣΣΙΑΣ

STUDIO B&G
ΜΠΟΥΓΙΩΤΗΣ -ΡΑΣΣΙΑΣ

STUDIO B&G
ΜΠΟΥΓΙΩΤΗΣ -ΡΑΣΣΙΑΣ

STUDIO B&G
ΜΠΟΥΓΙΩΤΗΣ-ΡΑΣΣΙΑΣ

STUDIO B&G
ΜΠΟΥΓΙΩΤΗΣ-ΡΑΣΣΙΑΣ

STUDIO B&G
ΜΠΟΥΓΙΩΤΗΣ -ΡΑΣΣΙΑΣ

Πηγή:STUDIO B&G